

Forsiranje Sanje

I M A L A J E S A M O Č E T R N A E S T godina kada se pojavila u našem životu. Tada još nisam pio kafu, a ni pušio. Bunovan sam izlazio u jutro i teturao po kraju. Po temperamentu sam bio rođeni uličar pa sam se na ulici budio. S ljutim okusom Kolinos paste u ustima i tek umiven, započinjao sam novi dan života napolju. Mjesto plafona što pritišće ljude po zgradama, volio sam da mi je nad glavom golo nebo. Nije bilo važno kakvo.

Sreo sam je u bakalnici, u redu, gdje sam poslušno stajao i učio se strpljenju. Red se u obliku ćiriličnog slova „G“ lomio uz tezgu i izlijevao na ulicu. Tezga je bila od debelog, namašćenog drveta i sjećao sam je se kad mi je dopirala do grla. Na njoj sam jednom urezao svoje ime i popio šamar od poslovođe Žike. Za utjehu, dobio sam frtalj gumenih mentola uvaljanih u šećer. Bili su zeleni, meki, slatko-ljuto-kiseli, samo ne slani. Hladili su dušu. Od njih i cigaret-žvaka vilični mišići su mi okamenili, a ostale sam kasnije razvio drugim putem. Mogao sam zubima za okladu precvikati tanji kabel, uraditi sto sklekova, trideset zgibova, trčati kasom do Novog Beograda i nazad. Pedalirati čak do Avale! Raspolagao sam raznim moćima od kojih ljudi nisu imali koristi, a ni štete.

U to vrijeme mlatnuti tuđe dijete nije bio neki grijeh. Munuti ga, šutnuti, da se u prolazu pokaže ko je jači i dominantniji. Kroz osnovnu školu već sam oguglao na batine. Dobrovoljno sam ih primao umjesto kečeva. Nastavnici i učitelji su nas postavili pred taj izbor. Batine malo bole pa prođu, a kec ostaje, rezonirao sam. Još ih nisam bio povezao s poniženjem i ranjenim

dostojanstvom. Primao sam ih spontano od jačih, fizički većih i moćnijih, ponekad prosljeđivao slabijima. Moj otac se ustručavao ispoljavati silu na meni. Ruka bi zamahnula i stala. Rijetko kad bi kroz to *nešto* prošla i zaboljela me. Pigmejci, koje sam smatrao vječnom djecom zbog uzrasta i odnosa prema životu, krivili bi ruku, ne onog čija je. Tako i ja.

Zaboravio sam po što sam došao tada u bakalnicu. Pored mene je stalo uznemirujuće lijepo stvorenje, građeno kao pješčani sat i počelo mirisati na čistoću. Pult mi je sada dopirao do pupka, da ne kažem niže, Žika se smanjio i pokupio u svim pravcima. Izbljedjela kecelja s izvezenim imenom na reveru lomila se preko ramena i gutala mu prste. Njima je bezbroj puta uzeo pare i vratio kusur. Onaj davni šamar što je puko i vratio me na kurs pristojnog ponašanja učvrstio nas je u vezi, nikako razlabavio. A i to što smo blizu živjeli: ja kao dječak, on kao poslovođa i prodavač navučen na to da nas redovno uslužuje i viđa. Govori nam dobar dan, zdravo, doviđenja, molim lepo...

Naglo sam se razbudio i presložio. Pitanja ko si, odakle si, čija si, rojila su se u meni i ključala mi mozak. Imala je tamnosmeđu kosu, teget plave oči, dug bijel vrat čijim se opisima filuju lirske i epske pjesme na časovima srpskohrvatskog. Čvrste okrugle grudi uspoređene su u njima s bijelim golubima, oči s morem i jezerima...

Djevojčine noge i zadnjicu bez milosti su stezale farmerke zvane frule i veristički pratile svaku ravan i zavijutak, ispupčenje i udubljenje. Teksas iz Trsta je kao druga koža prianjao uz tijelo i mučio ga. Tadašnji beogradski tinejdžeri frule su više gulili nego svlačili; neki muškarci su to platili sterilitetom, nemogućnošću da dobiju djecu i biološki se produže, neki povremenom impotencijom. Pravila je probleme i šimi-obuća potkovana blokejima. Bilo ju je mučno nositi, ali lijepo slušati dok otkucava korake. Posebno noću.

Kad vidjeh i omirisah tu djevojku kraj sebe, kolori života se pojačaše do žarkog. Srce, uspumpano u vrši rebara, poče skakati i lupati. I na tom i ostade. Strašno je koliko se emocija u životu prospe u prazno. Predmet žudnje obično i ne zna da je žuđen, željen. Da se oko njega pletu očekivanja i nade. Djevojka me nije ni primijetila. Kupila je žvake, paket vate i otišla niz Golsvortijevu ulicu pocupkujući. Na mjesto do mene uvuče se debela žena i poče iz njega kipjeti. Trošila je i moj prostor. „Je l' držite sveža crevca?“ pitala je poslovođu Žiku. „Ne gospodo, ovo nije mesara, molim lepo.“ Dijalog pročišćen od romantike zagluši urlajuća dvadeset šestica puna trudbenika. Oko tri, kad moja glad dostigne vrhunac, donijet će i moju majku s posla. Živjeli smo svoje dane.

Svako jutro sam ponešto pazario u nadi da ću je opet sresti. Možda sam sanjao kako se budim, iskačem na ulicu, odlazim do bakalnice i čekam s njom svoj red. Možda. Tražio sam reprizu. Šansu da se događaj nastavi i okruni nekim krajem. Beograd je taman toliko velik da neke koje ne moraš, viđaš stalno, a neke koje bi morao – nikad. Nisam znao mrziti, ali ignorirati i prezirati, o da! Bio sam zameten masom svih vrsta bića i spolova na dvije noge koja nisu *ona*. Kajao sam se polagano, ali temeljito: kud joj nisam rekao nešto što bi joj ostalo u pamćenju, zaboljio joj se u oči, tražio telefon, adresu? Pomilovao je po nečemu po cijenu šamara. Legao pred nju i preptriječio joj put kao oboreno stablo. Mrzio sam grad koji ju je pokazao, a onda sakrio u neki od budžaka. Bio je raspust, bio sam besposlen i osuđen na ovu senzaciju što me uzela za metu. Devedeset dana ferija je zijevalo preda mnom i otkrivalo krajnike. Toliko sam ih iščekivao, a sad nisam znao što u njima da radim. Jedva sam čekao da budem nečim ispunjen. Bojao sam se dosade koje je pun svijet.

Tad se ova djevojčica samo očešala o moj kraj; isprobala ga i otišla. Tajno se nastavila razvijati na nekom drugom mjestu za koje će se doznati da je daleko. Poslije nedjelju dana pomirio sam

se s tim da je nema. Od ovakvih susreta je bilo više štete nego koristi. Pokazivali su dokle se može uznijeti ljepota i ostati nepipnuta. Svugdje su se rojila pravila i obziri i priječili mi da zgrabim šansu za goli vrat!

Idućeg ljetnog raspusta opet se pojavila. Ne samo preda mnom, nego pred svima koji su imali oči. Jedva je malo podsjećala na djevojčicu, a ja na dječaka. Porasla je u svim pravcima. Grudi su joj se nevjerojatno lijepo ocrtavale ispod uskih majica. Ljepota od prošle godine se izoštrila. Šminka, kratke haljine i suknje nevideno su je uzdogle u našim očima zamućenim pubertetom. Pretvorile je u javno dobro; bar kad je gledanje u pitanju. Moji drugovi s kojima sam iste godine došao na svijet prosto su mi priječili da se nađem blizu nje. Bile su to žive, pomične prepreke natopljene čežnjom. Nisu se dali ni zaobići ni preskočiti. Počeli su pristizati stariji mladići, izgurivati nas ne baš nježno. Čak neki s ličnim kartama. Nivo želje penjao se preko glave.

Na nama su zbog panike preko noći iskršli atributi muškosti. Kosa nam je rasla i po licu. Danfali smo, mastili se, boli se koljenima i laktovima. Mirisali na strah i upozorenja. Pogotovo kad se zbijemo na ćošku i uvežemo pipcima. U dvorištu škole jedne smo noći zapalili vatru od novina i stare gume. Plameni jezici su nas hipnotizirali, očarali. Došli smo sebi tek u milicijskoj stanici. Tu su nas šamarali i vadili iz transa, malo roditelji, obučeni i obuveni zbog žurbe i panike u smiješne kombinacije, malo milicajci. Ruke, sa i bez prstenja, sa i bez satova i narukvica, pljuštale su po nama. Svatko je svakog tukao. Nije se imalo vremena iz gomile izdvajati rođeno dijete. Tuklo se po svoj djeci. Dovoljno velikoj i otpornoj da se mogu udarati bez griže savjesti. Zvalo se da su nam to među posljednjim batinama života, bar s njihove strane. Grupirali smo se i gusnuli, zavlčili jedno drugom glave pod pazuha i u dupe, nudeći za metu dijelove koji manje peku. „Ooo, stoko bez repa! Nemaš gde da begaš?! Piromanske vam se majke najebem jaaaa!“ derao se komandir milicije Veselin zvani

Vesko i dodavao poneku ćušku uz cerek. Bolom smo dozivani u civilizaciju i red. Jedino je moj otac dignut s kafanskog astala stajao sa strane. Iz „Kalenića“ je dolelujavao do Ulice Božidara Adžije i vile prurušene u milicijsku stanicu. Možda smo mi, djeca humanog socijalizma, obasuti batinama baš u sobi u kojoj su gospoda svirala klavir i primala goste. Visoki plafoni s ukrasima od gipsa i kukom o kojoj je nekad visio teški luster i bogatima sjao umjesto sunca, aludirali su na to. Otac je puštao druge da me vaspitavaju i koriguju. Njegovo je bilo da me voli i ponosi se mnome. Najviše zbog čvrste građe koju sam svakodnevno ojačavao i dotjerivao spartanskim vježbama. Spremao sam se za mangupa, šibadžiju, zavodnika, nikako za primača šamara!

I tako; skoro je bilo moguće tih godina leći u krevet kao dječak, a probuditi se kao muškarac. Um nije stizao tijelo u slijepom putu naprijed. Kasnio je da se u njega uklopi. Već sam s face suhom britvom sastrugao prve dlake s lica i pratio kako opet rastu. Brinula me njihova mekoća. Maznost. Po balkanskim standardima muškarac je trebao da grebe, bode i pomalo smrduka. Nikako da bude gladak i svilast. Hormoni su u meni fino pjevali. Sviđalo mi se što mi rade.

Ispostavilo se da se djevojka oko koje se pletu priče i stvara fama zove Sanja i da će ljetni raspust provoditi na Vračaru, kod babe. Bila je čedo ljudi koji su prije naših rođenja potegli iz kraja, u Njemačku, na rad. Puno ih se tih godina učilo da zarađuje i dobiva djecu *tamo daleko*. Neki su od ušteđevine gradili kuće po moru i okolici, neki i grobnice. U novim, nepopunjenim počivalištima za mrtve znale su se praviti žurke sa svijećama, pivom, ručnim kasetofonom. Zemlja je dobro upijala život i buku.

Neprimjetna i mileća starica, s ulaznicom za smrt u džepu, postat će značajna po tome što ima lijepu unuku. Prozor joj je nadgledan danonoćno. Vrebana je mogućnost da se Sanja pojavi na njemu. Čim bi je tijesni, prizemni stan istisnuo do struka kroz pendžer, ulica bi oživjela. Poput nekog evolucijski još neispitanog

bića s više glava i nogu dovlačili smo joj se pod prozor i prosili pažnju. Nismo znali ni pjevati, ni svirati, ni plesati, samo smo se znali gurati. Pokazivali smo joj *svoje strane...*

Meni se netko volio, grlio, ljubio. Nije mi se čekalo na red. Sanja će staviti točku na dosadu što nas je mučila tih mjeseci. Komarci su dolijetali s rijeka i boli nas. Sunce peklo. Čoškarili smo od jutra do mraka i disali na škrge. Bilo je onih što su provodili na čošku i noći, pušeći i češući se. U visini, uokvireno zgradama i antenama nalik na riblje kosti, pružalo se ljetno vračarsko nebo nitnovano zvijezdama. Pod mjesecom se, kad je bio pun, moglo i čitati. I sâm sam ispunjen nemirom odežurao poneku noć na ulici, pljuckajući i odhukujući. Čudilo me što postojim. Što sam ja – ja, a ne netko drugi. Što smo mi – mi, a oni tamo ko zna koji i kakvi. Što se grad Beograd sastoji od labavo povezanih krajeva čije granice mnogi rijetko prelaze jer oko kuće nalaze sve. Što Sanja pod zaštitom verthajm-brave i babe ispružene u predsoblju spava i obnavlja svoju zavodničku moć. Što nas je ozračila nadom pa svatko misli samo na nju.

Nevjerojatan je običaj uvela u kraj – da se ima momak za dan, i za noć, i za poslije podne, i mnogo simpatija usput. Da se momak po principu slučajnog odabira izuzme iz grupe i povede u šetnju kroz kraj. Šetnju nade. Da se zbog ravnoteže i oslonca povedu čak dva momka u šetnje nade i onda vrate na polazište s točno odmjerenim šansama za uspjeh. Da sama prođe kroz ulicu, a svatko potajice misli da je prošla baš zbog njega – itd. Živjeli smo u iščekivanju da nam se sa Sanjom bilo što prijatno desi. Trošili smo godinu hiljadu devetsto sedamdeset šestu. U njoj je svečano, uz razrađenu pompu otvorena pruga Beograd – Bar, a jugopjevačica Zilha Bajraktarević alias Silvana Armenulić poginula je u saobraćajki sa sestrom Mirjanom, tj. Mirsadam i šefom orkestra Jašarevićem. Još se prepričavao prvi korak čovjeka na Mjesecu iz šezdeset devete, a i kako je godinu prije Miljenko Hrkač postavio bombu u bioskop „20. oktobar“, jedno ubio, a više njih ranio.

Danas se sumnja i u prvo i u drugo. Sedamdeset šeste se iznad Vrbovca, kod Zagreba, nisu mimoišla i dva aviona. 176 mrtvih.

Razmaknuti prvi ešalon udvarača oko Sanje nije bilo moguće jer su ga činili po nekoliko godina stariji mladići od nas. Između petnaeste godine života, koliko smo bili napunili i sedamnaeste i osamnaeste, koliko su oni imali, vladala je duboka provalija. Iz nje su rikale nemani preko kojih se nije mogao prebaciti most. Mudro sam očekivao da se stariji i snažniji zaside Sanje pa da dođem na red. Sanja je na moju radost počela pijuckati i pušiti i povremeno kupovati cigare kod Žike. Baba je još malo ostarjela. Starost ju je istupila, uspavala, učinila nemoćnom da održava kontrolu nad Sanjom. Noću je tu još živuću i dišuću prepreku preskakala kao da se radi o kućnom pragu o kojeg je važno samo ne zapeti. Počeli su dolaziti po nju automobili, motori s dva i četiri takta, vespe, sve manje ljudi na svojim nogama. Svirati, turirati, uzburkavati žabokrečinu u koju smo utanjali noću! Ustajao sam da ih gledam s prozora i mrzim. Od prijevoza imao sam samo ponija bez kočnica i blatobrana, parkirano u predsoblju. Baba je darivana kavom, šećerom, rahat-
lokumima, a ubrzo se od bajadera i bizarnih plišanih igrački nije moglo proći kroz stan. U kući sam imao Aerkonjak i Amaro 18 koji su čekali na Sanju. Trebali su je omamiti kad je jednom budem grlio i ljubio.

Ta vrsta zaludivanja i održavanja muškaraca na toplom režimu zvala se *vatanje*. Vatanje je bilo premosnica između nevinosti i pravog, penetrirajućeg seksa o kojem sam maštao. Imalo je velike utješne moći. Kad bi glad za ženama postala jedva snošljiva, više sile su je zavaravale tako što su puštale da se očešem o neku. Strašan i veličanstven je bio zov ženskog spola, a reflektor čežnje naročito uperen u naš kraj – Vračar.

Dani su prolazili. Sanji neuredan život nije mogao ništa. Njena ljepota je bila slojevita kao luk: čim se izljušti prvi sloj, dočeka te drugi, glađi, sočniji i ljući za oči. Lice se blago spuštalo k bradi,

oči i zubi blistali. Trepavice uvijale. U nju se kao ni u sunce nije moglo duže gledati. Priroda se pravila važna što je iz nje protjerala dijete. Mahala je njenim nogama, rukama, vijorila svježe opranom kosom. Podočnjaci i ispijena faca su joj dobro stajali, a i to što je smršavila. Haljine su zavodljivo lepršale kao da će odletjeti s nje. Približavao se i moj dan sa Sanjom.

Prije nego što pukne i otkrije iznutrice život je morao još nečim da se ispuni tog ljeta. Iz one starije i dominantnije grupe koja je ko zna otkuda došla u naš kraj i zagadila ga, izdvojila su se dvojica: Savke i Žuti. Nisu mogli više držati nagone pod kontrolom. Iscipelarili su Milana koji se vodio kao stalni Sanjin dečko i imao pristup u babin stan. Za naše standarde bio je već starac. Imao je dvadeset tri godine, odijelo i tašnu na *škljoc*. Kava, šećer i plišani monstrumi su uglavnom poticali od njega. Savke i Žuti su se okomili na Milana, a mi na njegovu tašnu. Šutirali smo je sve dok se nije ispo vratila. Olovke, papiri, tiketi od lutrije i kurtoni rasuli su se ulicom. Sad je svima bilo jasno da Milan redovno radi sa Sanjom ono što svi želimo. Noge su još žešće zašutirale torbu i onog čija je. Moj otac je istrčao da brani Milana, a ja odjednom nisam znao na čijoj sam strani. Kad ga je Savke iz voleja šutnuo u stomak, Milan je prdnuo. Zgađen sobom, još sam jednom ćušnuo torbu isplaženu na asfaltu i okrenuo joj leđa. U ulicu su zavijajući upali vatrogasci i razmotali crijeva debljine ruku. Netko ih je u uzbuđenju pozvao umjesto milicije. Tad sam uživo vidio da se ljudi mogu istući i pošamarati vodom pod pritiskom. I mene je hladni, peckav mlaz zahvatio i zaljuljao dok sam zamicao u zgradu. Kolektivna opsjednutost Sanjom dostigla je vrhunac. Otac je, kad se situacija smirila, stao da se nagleda djevojke zadubljene u predstavu na ulici, čiji je režiser bio sam život. Iza je stajala baba i timarila joj leđa. Češkala je, brinula što joj je preko ljeta ostavljen na čuvanje stvor što lako udjeljuje nade i izaziva nesreću. Mnogi muškarac stariji od petnaest godina ponešto je dobio; netko poljubac, netko zagrljaj, netko vatanje ili

bar pogled kao moj otac zalizan vodom. Milan je zaobišao sve prepreke i nauživao se djevojke koja je postala skoro pa zajednička. Bar u mislima. Zbog toga smo ga iskažnjavali. Zbog žene je počeo i Trojanski rat! Što ne i ovaj u kojem dvoje tuku jednog, netko ga brani, a preostali se izivljavaju na njegovoj imovini. U jednom vremenu se zvala Helena, u drugom Sanja, mudrovao sam ulazeći u stan i prolazeći do svoje sobe da o svemu razmislim. Savke i Žuti će malo u popravni dom, a Milanu će se na neodređeno vrijeme smučiti naš kraj i svi u njemu. *Rezonirao sam.* Gužva oko Sanje će se smanjiti, ali i dalje je tu bilo više nas nego mjesta. Po mirisu iz kuhinje znao sam da mama prži šniclu promjera slonovog uha, prošaranu salom. Čuo se zvuk živog, sočnog mesa bačenog na ulje. Sviiiiinjnjn! Majka je u to doba imala zadatak da me najede i napije nečim konkretnim. Bacio sam se s kreveta i odskačući grudima o parket uradio sto sklekova. Gole grudi su aplaudirale po podu. Trojica manje, prisjetih se. Onda sam skočio na kućno vratilo i dvadesetak puta se vinuo do plafona. Zamislih kako sa Sanjom šetam zagrljen kroz pust kraj. Nema ljudi. Kuga je svu konkurenciju pobila i ostavila nas same da nam pjevaju ptice. Burne misli, zdravlje, snaga, hermetički su se zbili u meni i stopili do eksplozije. Volio sam svoj mali život. Nije mi se bivalo nitko drugi.

Dan koji ovom pričom čupam iz zaborava započeo je umivanjem i izlijetanjem na ulicu koja se uvelike razbudila. Vrijedni ljudi su ustali u šest da zavaraju vrućinu i izvuku joj se ispod šapa. Izašao sam da trčim, prosušim lice i trepavice i nabijem se hormonom sreće. Na uglu između Kičevske i Hadži Prodanove naletio sam na nešto toplo i meko. Sanju. Uske farmerke su joj pukle od sudara. Ako nekom ne smiješ prići i obratiti se, a ti se onda sudari s njim, najbolje slučajno. Dokaži da postojiš, da te ima! Da si neizbježan kao sudbina.

Ošamućen od ove slučajnosti pomagao sam nam da stanemo na noge. Na bljedom Sanjinom licu sjaktale su tamnoplave oči

za nijansu svjetlije od đlačke kecelje koju sam donedavno nosio. I katastrofe su je proljepšavale. Kao gracilni flamingo stajala je na jednoj nozi i cvilila; toliko slatko da mi je dolazilo da je ugušim ljubavlju. U meni je čučao veliki kapacitet za nježnost. Skoro pa ubilački.

— Jao izvini, nisam te video, keve mi. Trka, frka...

— Užassss, klima mi se zuuuub. Pa od koga bežiš, majmune?! Jesi to orobio apoteku?!

— Nisam, treniram, ej sviđaš mi se već odavno — pređoh na stvar. — Čak i mom ćaletu, onako, znaš, normalno, mislim ono, da, svi smo te zagotovili...

— Pusti me da malo posedim, boli me batak.

U trenutku me obasjala strašno dobra i izvodljiva ideja, stara koliko i muški rod: da je nabacim na rame, odnesem u svoju pećinu i ne puštam. Mladi ljudi, skoro pa djeca, zatočeni u komplementarnom paru, nisu mogli da se obostrano ne prožmu. Sočna tijela su vjerne sluge prirode. Preko njih se ona rado širi i pravi gluposti. Stan mi je slobodan do tri. Ispunjava ga samo jedan crni mačak koji zna samo gledati. Ništa reći.

— Koliko ti je kila — upitah.

— Pa preko pedeset.

— Ajd da ću te izneti bez spuštanja na treći sprat, do mene.

— A juuuu! Primetila sam da nešto vežbaš.

Dalje nisam čekao. Bio je to moj dan za grabljenje čiste prilike. Uzeo sam je u naručje i počeo nositi. Prošla su vremena kad se žena protiv svoje volje nabacivala na leđa i mlatila nogama po zraku. Sad ih lijepo moliš i pitaš. Nosio sam Sanju i pazio da je ne ispustim ili njenim dugim nogama očešem zid. Iz sandala s tankim kaišićima vrištali su nalakirani nokti. Zamislilih ta savršena stopalca kako me mamuzaju i traže od mene još. Snošaj mora da je i bolji nego li umišljam. Strahovito je važno bilo što je stežem u zagrljaju. Sto metara, dvjesto, skoro tristo

pa do ulaza uz stepenice gdje je u mraku žmirkao lift i mamio me da uđem.

Krenuo sam odlučno u savladavanje prvog sprata. Iz stanova je agresivno mirisala hrana i zveckao escajg. Sjeckalo se, lupalo. Strugalo. Mnogi su živjeli da bi jeli, praznili se i punili. Generacija moga oca pamtila je glad i njene nijanse. Rijetko su se na kome vidjela rebra. Po mirisu sam znao što ko jede ili se sprema pojesti. Mene je mučila druga fiziološka potreba. Želja da uklizim u Sanjino tijelo. I ljubim je. Noge više nisu bile samo nosači moje, već i njene težine. Vukle su uz spratove i dovele nas pred vrata. Ruke su je još čvršće stegle.

— Ako me ispustiš pre nego što otključaš, ništa od svega. Oću sa mnom u naručju da prekoračiš prag, ko da sam ti žena.

— Važi bre. Nema frke.

Muka se nastavljala. Nikad nisam vježbao nošenje živog tereta uz stepenice. Sad sam Sanju držao samo na jednoj ruci, podupirući je koljenom. Namjerno se oklembesila da mi bude teža. Željela je da je s mukom zaslužim. Drugom rukom ronio sam po džepu šorca u pokušaju da napipam ključ od stana. Došao sam do cilja. Samo je još trebalo da iz te mučeničke poze pogodim bravu i okrenem ključ u njoj.

Ali ključa nije bilo.

Ispao je.

Iskočio iz džepa kad smo se sudarili na ćošku.

Srozao sam se pred vratima s najpoželjnijom djevojkom iz kraja, prisutnom samo u vrijeme ljeta. Čistom sezonskom pojavom. Kad sam došao do daha, pokušao sam je zažvaliti, ali je okrenula glavu. Daj šta daš. I njoj su ova vrata bez ključa pokvarila raspoloženje i obesmislila bolan sudar na ulici. Pošao sam ka međunožju iz kojeg su rasli topli kraci. Rajferšlus je već bio pukao. Pozivao je unutra.

Sanja odbaci ruku od sebe snagom većom nego što se očekivalo. Odmjeri me kao prosjaka koji skuplja petoparce oko fontane.

— Ti baš ne gubiš nadu, aaa? Jebote bre, sat vremena me cimaš okolo i brukaš. Treba još da porasteš. Da se sabereš. Znašššš!

Za utjehu dala mi je da odmorim malo ruke na njenim dojčkama i to preko odjeće. Mogo sam ih držati tako nekoliko sekundi pod uvjetom da ih ne stišćem i kvarim im oblik.

— Ako hoćeš, otprati me do kuće. To svaki kreten zna.

Iz srozanih stvorenja naslonjenih na vrata polako smo se preobrazili u stojeća. Nisam mogao vjerovati što mi se desilo. Sve sam isplanirao, osim da nemam ključ za raj.

Pošli smo niz stepenice pa preko ulice, duž sljubljenih zgrada i kola što su se njuškala odzada. Na prozoru je čekala baba oslovnjena na krte lakte. Djelovali su kao da će pući. Bila je sve manja i mršavija. Vrijeme je s nje gulilo posljednje zalogaje. Uskom ulicom, skoro stružući zgrade, projuri Matijin Audi 100, boje zlata. U ratkapnama se rotiralo sunce; na anteni, dugačkoj poput ribičkog štapa, lepetala zastava BSK-a. Neki su u mom kraju bili poznatiji po onom što voze nego po sebi. Motori ili kola bjehu sastavni dio njihove ličnosti, da ne kažem anatomije. Lickali su ih i prali radije nego sebe. Ustajali i lijegali sa svijeću o onom što imaju i za što djelomično žive. I mene je očekivao jedan polovni motor, namigujući mi iz budućnosti. Zbog njega ću mnoge sate provesti kod majstora.

Zagledao sam se u bunare babinih očiju bez trepavica. Samo što se nije vidjelo dno! Koliko puta mora vrijeme da trepne pa da nas učini ovakvim, pitao sam se. Sanja je šepala i navlačila majicu preko puknutog šlica, Matijin Audi daleko je odmakao. Teška, armirana vrata, na broju dvadeset šest, zatvarala su se za njom do idućeg ljeta. „Vidimo se kad porasteš“, reče kroz škripu. „I pazi kako trčiš. Nemoj da kršiš ljude po ulici.“

Vratio sam se na mjesto sudara i našao svoj ključ. Čekao je tamo gdje je pao i odskočio koji put. Šutnuo sam ga, jednom, dvaput, triput! Opsovao mu majku. Za to ljeto to je bilo sve. Vrućina je počela da popušta šarafe.